

[Dohrmann]

Dohrmann (FP):

»Hvilke initiativer agter ministeren at tage for at hindre en gentagelse af skandalen fra Tønder statsseminarium, hvor en værdifuld antikvarisk bogsamling blev smidt på lossepladsen?«

Begrundelse

Ligegyldighed med historiske værdier må vel være den rette betegnelse, når nogen for nemheds skyld blot smider uerstattelige værdier i skraldespanden.

Sagen fra Tønder kom frem ved et tilfælde, og da jeg går ud fra, at ministeren heller ikke er interesseret i gentagelser, bedes oplyst, hvad ministeren har gjort eller agter at gøre for at undgå noget lignende andre steder.

Endvidere bedes oplyst, hvor god kontrol der egentlig er med værdifulde samlinger på seminarier, universiteter og lignende steder.

Svar (29/5 84):

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Spørgeren tager sit udgangspunkt i de begebenheder, der er indtruffet ved Tønder statsseminarium i forbindelse med en nødvendig reform af biblioteksforholdene ved seminariet, herunder en vis kassation, og karakteriserer disse forhold som en skandale, hvor en værdifuld antikvarisk bogsamling blev smidt på lossepladsen. Det fremgår af den redegørelse, jeg har modtaget fra seminariets rektor, at der ikke med seminariets viden er blevet kasseret litteratur, der burde have været bevaret.

Bøgerne er blevet vurderet efter deres brugbarhed i seminariets undervisning og øvrige arbejde. Derudover er et meget stort antal bøger blevet bevaret ud fra kulturhistoriske og andre hensyn.

Af presseomtalen synes det at fremgå, at der mellem det kasserede er fundet andet og mere, end seminariet selv har kasseret. Da oplysningerne imidlertid er holdt i generelle vendinger, har det været umuligt for seminariet at tage stilling til dem. Kun to genstande er nævnt ved titel, nemlig et håndskrift af Olde Heinrich Rickmers og en Biblia Hebraica fra 1720. Men ingen af dem, der har deltaget i sorteringsarbejdet, har set disse genstande, og det er derfor nærliggende at anta-

ge, at de er bortkommet på anden måde. Jeg har på denne baggrund anmodet seminarirektoren om at lade foretage en politimæssig undersøgelse.

For så vidt angår det generelle, der ligger i spørgsmålet, skal jeg oplyse, at det selvfølgelig er institutionernes ansvar, at deres samlinger af værdifulde bøger og håndskrifter opbevares og benyttes på betryggende måde.

Spm. nr. S 548

Til *industriministeren* (22/5 84) af:

Tommy Dinesen (SF):

»Vil ministeren sikre, at besætningsmedlemmer på danske skibe i Den persiske Golf får mulighed for fri hjemrejse, hvis de ønsker at afmønstre på grund af krigen i området?«

Begrundelse

Den aftale, der er indgået – i henhold til hvilken dele af havbugten er krigszone – omgås ved at sejle sydligere, selv om der er fare for besætningerne i hele området.

Svar (30/5 84):

Industriministeren (Stetter):

Spørgsmålet om søfarendes ret til at kræve afsked ved sejlads i krigsramte områder er reguleret i lov nr. 420 af 13. juni 1973, sømandsloven.

I medfør af denne lovs § 12 kan en sømand kræve sig afskediget, hvis det efter forhøring viser sig, at der er fare for, at skibet vil blive opbragt af krigsførende eller udsat for krigsskade, eller at en sådan fare er blevet væsentligt forøget.

Kravet om afsked skal fremsættes snarest, efter at sømanden har fået kundskab om forholdet. Hvis rejsen ikke er påbegyndt, har sømanden ret til at fratræde straks og ellers i den første havn, skibet anløber. Sømanden har ved fratræden ret til dækning af halvdel af udgifterne til rejse med underhold til hjemstedet eller efter rederens bestemmelse til forhyringsstedet. En bestemmelse om, at den søførende skal have fri hjemrejse, vil således kræve ændring af loven.

Jeg kan tilføje, at søfartens fællesråd på foranledning af et af medlemmerne har haft indledende drøftelser om en eventuel ændring af denne bestemmelse. Jeg har derfor